

အိမ်ရှင်

တမေ့နှင့်ရထား

တမလွန်ရထား
စာရေးသူ - အစိမ်းရောင်

ဘူတာလေးထဲသို့ သူရောက်ရောက်ခြင်း မှာ ပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့် လိုက်လေတော့ ထိုဘူတာထဲမှာ မည်သူမှ ရှိမနေခဲ့ပေ။ အချိန်ကတော့ ညပိုင်းပဲ ဖြစ်လေသည် ။ ဒီဘူတာထဲကို သူလည်း အရင်က တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးခဲ့။ သိလိုသိငြား ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့် နေမိသည် ။ ဘူတာကတော့ လူသူ ကင်းနေပြီး တိတ်ဆိတ်ခြင်းကသာ ကြီးစိုး နေခဲ့တော့၏။ စဉ်းစား နေမိသည် က ဒီနေရာကို ဘာကြောင့် ရောက်နေသလဲ။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်ခဲ့သလဲ။ ပြီးတော့ ဘာကိစ္စနှင့် ရောက်နေသလဲ တွေးတော နေပေမဲ့ အဖြေက လုံးဝ ထွက်လာခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

သည် လို ညကြီးမိုးချုပ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းပါ။ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ် နေသည့် ဒီနေရာမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ဆိုသည့် အသံက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ချောက်ချား လာခဲ့လေသည် ။ သူက ဘယ်သူလဲ။ ဘာကြောင့် မို့ ဒီကို ရောက်နေရတာလဲ အပြင်းအထန်ပင် စဉ်းစား နေမိပေမဲ့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝ ပေါ်မလာခဲ့ပေ။ စဉ်းစားရလွန်း၍ ခေါင်းတွေတောင် မူးချင်ချင် ဖြစ်သွားမိ၏။ တွေးလေ ခေါင်းရှုပ် လာလေ ဖြစ်တဲ့အတွက် မတွေးတော့ပဲ အခြေအနေ ကြည့်၍ ဒီအတိုင်းသာ နေလိုက်တော့သည် ။

ဘူတာနာမည်။ ဟုတ်သည် ပဲ။ သူဘာလို့ မစဉ်းစား မိသလဲဟု မိမိ ကိုယ်မိမိ အပြစ် တင်လိုက်ကာ ဘူတာ နာမည်ကို ကြည့်ဖို့ အတွက် လျှောက်လှမ်း လာခဲ့လိုက်သည် ။ ဘူတာရုံ အဝင်အဝ နေရာလေးကို ရောက်တော့ ဘူတာ နာမည်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ...

"ဟင် ... ဘယ်လို နာမည်ကြီးလဲ"

ဆိုပြီး အာမေဇွိတ် အသံသာ ထွက်သွား လိုက်မိသည် ။ သူမြင်လိုက် ရတဲ့ ဘူတာ အမည်မှာ က ... တမလွန် ဘူတာ ...

စသဖြင့် တွေ့လိုက် ရခြင်းပင်။ ဒီတော့ သူလည်း တွေ့တွေ့ခြင်းမှာ ပဲ တုန်လှုပ် ချောက်ချား သွားရတော့သည် ။ ဘာသဘော ပါလိမ့်။ ထူး ထူးဆန်းဆန်းပင်။ ဘူတာမည်ကြီးက တမလွန်ဘူတာ ဆိုတော့ သူ့စိတ် ထဲ မှာ အသည်းတုန် သလိုတောင် ဖြစ်သွားမိသည် ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဆိုတာကို တွေးမရခဲ့ပေ။ ပြီးတော့ ဒီနေရာကြီးက ပြောရရင် စိတ်ထဲမှာ ပင် မလုံချင်ပေ။ သူ့ကို မျက်လုံးပေါင်း များ စွာက စိုက်ကြည့်နေသည် ဟု လည်း ခံစား မိလိုက်သည် ။ ဒီတော့ ကြာကြာလည်း မနေချင်တော့ ၍ ဒီနေရာကနေ ထွက်သွား ဖို့ ကိုပဲ ဆုံးဖြတ် လိုက်မိ တော့သည် ။ ဘူ တာရုံလေး ထဲမှာ တော့ ဝါကြင့်ကြင့် မီးလေးတွေ လင်းနေပေမဲ့ အနည်း ငယ်ကတော့ မှောင်နေသေးသည် ။ မတတ်နိုင်တော့။ အမြန်သာ ထွက် သွားမည်ဟု တွေးတောလိုက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီကို လိုက်လံ ကြည့်ရှုနေရင်း အမှောင်ထုထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ပုံရိပ်တွေကို မြင်လာ ရလေသည် ။

"ဟာ ... ဘာတွေလဲ မသိဘူး ... များ လှချည်လား"

မြင်ကွင်းထဲမှာ မြင်လာရသည် က လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် မည်းမည်း ပုံရိပ် တွေပင် ဖြစ်လေသည် ။ ဒီတော့ အသည်းတွေ တုန်ကာ ချောက်ချား လာ မိသည် ။ တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်နေသော ဘူတာ။ မှောင်မိုက် နေသော

ဘူတာ။ ဒါတွေက သူ့ကို ချောက်ချား လာစေသည်။ ။

မြင်နေရတဲ့ ပုံရိပ်တွေကို ကြည့်နေမိရင်းနဲ့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုမို ဝီပြင် လာလေသည်။ ။ ဒီတော့မှ သေသေချာချာ ကြည့် လိုက်လေတော့ ချောင်ကျကျ နေရာတွေနဲ့ အမှောင်ရိပ်တွေ ထဲမှာ ရှိနေတာတွေက လူတွေလား ဘာတွေလဲပင် မသိတော့။ ပုံစံတွေ ကတော့ လူတွေပဲ ဖြစ်ဖို့ များ လေသည်။ ။ ဒီလူတွေကရော အပြင်မှာ ထွက်မနေကြပဲ ဒီလို အမှောင်တွေ ထဲမှာ နေနေတာ ဘာအကြောင်းများ ရှိလို့ လဲ။ ပြီးတော့ လူတွေလို့ သာ ပြောရပေမဲ့ အသံဟူသမျှ လုံးဝ မကြားရပဲ တိတ်ဆိတ် နေကြလေသည်။ ။ ဒီတော့ ထိုနေရာမှာ မနေဝံ့တော့ပဲ ထိတ်လန့်လာကာ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ထွက်လာ ခဲ့တော့သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာကိုလဲ သူမသိလေတော့ ဘယ်သွားရမှန်းလား သူမသိ။ ခြေဦး တည့်ရာသာ ပြေးတော့မည် ဒီလို နေရာမှာ တော့ သူလည်း မနေလိုတော့ပြီ ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ပြေးထွက် ခဲ့တော့သည်။ ။ ဒီတော့ သူလည်း ပြေးထွက် လိုက်တော့သည်။ ။ ပြေးရင်း ပြေးရင်းနှင့် ဒုန်းခနဲ တစ်ခုခုကို ဝင်တိုက်မိပြီး လဲကျ သွားခဲ့ရတော့၏။

"ဟင် ... ငါဘာကို ဝင်တိုက် မိတာလဲ ... အရှေ့မှာ လည်း ဘာမှ မရှိပါဘူး။"

ထူးဆန်း လှစွာပင် အံ့သြ သွားမိ တော့သည်။ ။ သူဝင်တိုက် ခဲ့တာက နံရံ တစ်ခုပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ သူ့မျက်စိ ရှေ့မှာ က ဘာမှ ရှိမနေခဲ့ပေ။ ဒီတော့ သူ့ရှေ့ကို လက်နှင့် မရဲတရဲပင် စမ်းလိုက် မိလေတော့ ဟုတ်လေသည်။ ။ သူ့အရှေ့မှာ နံရံတစ်ခုက ကာဆီး နေသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ မမြင်ရပေ။ လက်နဲ့ စမ်းလိုက်တဲ့ အခါ နံရံတစ်ခုကို စမ်းမိလေသည်။ ။ မြင်ကွင်းထဲမှာ တော့ ဘာမှ မမြင်ရပေ။ ဘာတွေလဲ။ ဒီနေရာက ဘယ်လို နေရာမျိုး

လည်း ဆိုတာကို သူလည်း မသိတော့ပေ။ အဲဒီနောက် တခြား တစ်နေရာကိုလည်း ထပ်၍ စမ်းကြည့် လိုက်ပြန်သည် ။ ဒီတော့လည်း မထူးမခြားပင်။ နံရံကြီး တစ်ခုက ကားဆီး ထားလေသည် ။

ဘယ်နေရာကိုပဲ ထိထိ တစ်ခုခုက ခံနေသလိုမျိုး ကိုသာ သူစမ်းမိခဲ့သည် ။ ဒါဟာဘာလဲ။ အတားအဆီး တစ်ခုခုလား။ ဒါမှ မဟုတ် မမြင်ရတဲ့ နံရံ တစ်ခုလား ဆိုတာ တွေးမရခဲ့ပေ။ ဒီတော့ အနောက်ကို လှည့်ကာ ဘူတာထဲကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်မိသည် ။ ဒီတော့ သူမြင်တွေ့နေရသည့် လူတွေက သူ့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ လိုက်ကြည့်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သူကသာ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေး လာခဲ့တာပင် ဖြစ်တော့၏။ ဒါဆို ဒီလူတွေက ဘယ်သွား ကြမလို့ လဲ။ သူဒီလို တွေးနေတုန်းမှာ ပဲတဂျိုးဂျိုး တဂျက်ဂျက်နဲ့ မြည်သံကြီး တစ်ခုကို ကြားလိုက် ရလေသည် ။

"ဟင် ... ရထားသံ ပါလား"

ဟု တွေးလိုက်မိသည် ။ သူလည်း အနည်းငယ်တော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည် လေ။ ရထား လာပြီ ဆိုတော့ တစ်နေရာရာတော့ ဆက်သွားလို့ ရမှာ ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို နေရာမှာ တော့ မနေချင်ပေ။ မကြာခင်မှာ ပဲ မီးတဝင်းဝင်းနဲ့ ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက် အော်မြည်ကာ ရထားကြီး တစ်စီးက ဘူတာထဲသို့ ဝင် လာလေသည် ။

ထိုရထားက ဘူတာမှာ ဆိုက်ကပ်သွားတော့ စောစောက သူမြင်နေရတဲ့ အမှောင်ထဲက လူတွေက အတင်း တိုးဝှေ့ကာ တက်နေကြသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည် ။ ဒီတော့ သူလည်း ဒီရထားပေါ်ကို တက်ရမလား ဆိုပြီး ချီတုန်ချတုန် ဖြစ်နေမိသည် ။ ဒီလို တွေးနေတုန်းမှာ ပဲ ရထားပေါ်က လူကြီးတစ်ဦးက သူ့ကို ကြည့်ကာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

"ဟေ့ ကောင်လေး လာ ... ရထားပေါ်တက်ခဲ့ ... ဒီမှာ နေခဲ့ရင် မင်း ဒုက္ခ ရောက်သွားမယ် လာခဲ့"

ဆိုပြီး လှမ်းပြောလေသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာ တော့ တိတ်ဆိတ် သွားပြီး ဘူတာထဲမှာ လည်း ဘယ်သူမှ ရှိမနေတော့ပေ။ ထိုစဉ် တဂီးဂီးနဲ့ မာန်ဖီသံများကို သဲ့သဲ့ပင် ကြားလိုက် ရတော့သည်။ ။ ဘာအသံတွေလဲတော့ မသိသေးပေ။ ဘာကိုမှ လည်း မတွေ့ရသေး။ ဖြစ်နိုင်သည် က အကောင်တွေရဲ့ မာန်ဖီနေသံတွေ ဖြစ်နိုင်နေလေသည်။ ။ ဒီတော့ ဘာလုပ်ရမလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် ဝေခွဲမရနိုင်ခဲ့ပေ။ ရထားကလည်း ထွက်ခွာဖို့ ကို အချက်ပေး အော်မြည် နေလေပြီ။ ထိုအခိုက်မှာ ပဲ မျက်လုံးထဲမှာ သတ္တဝါ တချို့ကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့ လိုက် ရတော့သည်။ ။

"ဟင် ... ခွေးကြီးတွေ ပါလားဟ"

ဟုတ်သည်။ သူမြင်လိုက်တာက ဘူတာထဲကို ဘယ်က ဝင်လာမှန်း မသိတဲ့ ခွေးကြီးတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ထိုခွေးကြီးတွေက သာမန်ခွေး အရွယ်တွေတော့ မဟုတ်။ ပိုပြီး ကြီးမားလေပြီး ကြောက်မက်ဖွယ် ပုံသဏ္ဌာန်ကြီးတွေပင်။

မျက်စိရှေ့ မြင်နေရသည် က ဆယ်ကောင်ကျော် လောက်တော့ ရှိမည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို မြင်တွေ့ သွားဟန်ဖြင့် တဂီးဂီးနဲ့ မာန်ဖီကာ သူ့ဆီကို ပြေးဝင် လာတော့သည်။ ။ ဒီတော့မှ သူလည်း ကြောက်လန့် သွားကာ ရထားပေါ်ကို အတင်း ပြေးတက် လိုက်တော့သည်။ ။ ပြီးတဲ့ အခါ အောက်ကို ပြန်ကြည့်မိတော့ စောစောက ခွေးတွေက ရထားပေါ်က လူတွေကို ကြည့်ကာ မာန်ဖီ နေတာကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ဒီအချိန်မှာ ပဲ ရထားက ပြန်လည် ထွက်ခွာလာတော့သည်။ ။

ရထားပေါ် ရောက်တဲ့ အခါ သူလည်း ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်မိ လေ

တော့ အံ့ဩကာ မှ င်တက် သွားရပြန်သည် ။ အကြောင်းကတော့ ရထားပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ သူတွေက စကားလည်း ပြောဆိုခြင်း မရှိ ပြီးတော့ မျက်နှာသေကြီးတွေနဲ့ ထိုင်နေကြသည် ။ စကား ပြောသံဆိုတာ လုံးဝ မကြားရပေ။ ရထား ခုတ်မောင်းသံကိုသာ ကြားနေရပြီး တခြားတော့ ဘာအသံမှ မကြားရခြင်းပင်။ သူလျှောက်လာကို တွေ့တော့ တစ်ချို့တလေက မျက်လုံးသေကြီးတွေနှင့် လိုက်လံ ကြည့်ရှုနေတာကို တွေ့နေရသည် ။ ဒီတော့ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ထိတ်လန့် လာခဲ့သည် ။ ဒီလူတွေဟာ ဘာတွေလဲ။ ပြီးတော့ ဒီရထားက ဘယ်ကို သွားမှာ လဲဆိုတာ တွေးမရခဲ့ပေ။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကို မေးလို့ မေးရမှန်းလည်း မသိခဲ့။ တစ်ခုခုတော့ ထူးမှာ ပဲ ဆိုကာ ဆက်လျှောက် နေမိသည် ။

တစ်နေရာ အရောက်မှာ တော့ လူကြီးတစ်ဦးက သူ့ကို လာထိုင်ဖို့ ပြောတာကို မြင်လိုက်တော့ သူလည်း ဝမ်းသာသွားကာ အဲဒီလူကြီးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပဲ ထိုလူကြီးကို သိချင်တာတွေ မေးကြည့်ဖို့ စကား စလိုက်သည် ။ သို့ပေမဲ့ ထိုလူကြီးက သူပြောမှာ ကို သိနေသလိုလို လက်ကာပြု၍ ပြန်ပြော လာခဲ့သည် ။

"တူလေး မင်းမေးမှာ ကို ဦးလေး သိတယ် ... ဒါပေမဲ့ မမေးနဲ့ ဦး ... ခဏ စောင့်ကြည့် နေလိုက်ပါ မင်းသိသွား ပါလိမ့်မယ်"

ဆိုပြီး ပြော လာလေတော့ သူလည်း နှုတ်ဆိတ်ကာ နေလိုက်မိသည် ။ သူ့အရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ သူတွေကို ကြည့်လိုက် မိတော့လည်း သူတို့ ရဲ့ အရှေ့တူရူကို မျက်လုံး သေကြီးတွေနှင့် ကြည့်နေကာ လိုက်ပါ လာသည် ကိုပဲ တွေ့နေရလေသည် ။